ARREST VAN HET HOF (EERSTE KAMER)
VAN 1 JUNI 1978 [1]

Thomas J. Mulcahy
tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

„Ambtenaar — kennisgeving van vacature"

Zaak 110/77

Samenvatting

Ambtenaren — Aanwerving — Onderzoek sollicitaties — Beroepservaring — Gelijkwaardigheid met een diploma — Beoordeling
(Ambtenarenstatuut, art. 5)

Het oordeel over de gelijkwaardigheid van de beroepservaring met de kennis waarvan het bezit van een universitair diploma getuigt, staat, ingeval van bevordering, aan het tot aanstelling bevoegde gezag.

In de zaak 110/77,

THOMAS J. MULCAHY, ambtenaar van de Commissie der EG, ten deze vertegenwoordigd door W. A. Young, advocaat te Dublin, en domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van V. Biel, advocaat aldaar, rue des Glacis 71,

verzoeker,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur T. Townsend, en domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij M. Cervino, juridisch adviseur van de Commissie, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende in hoofdzaak nietigverklaring van het op 20 december 1976 door de Commissie genomen besluit houdende benoeming van L. tot hoofd

1 — Procestaal: Engels.

van de afdeling „Technologie van het vervoer en het verkeer" van het directoraat-generaal Vervoer,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

samengesteld als volgt: G. Bosco, kamerpresident, J. Mertens de Wilmars en A. O'Keeffe, rechters,

advocaat-generaal: H. Mayras
griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

Overwegende dat de feiten en de argumenten, door partijen tijdens de schriftelijke behandeling voorgedragen, kunnen worden samengevat als volgt:

I — Feiten en procesverloop

Op 4 oktober 1976 heeft verweerster de kennisgeving van vacature COM/643/1976 gepubliceerd betreffende de post van hoofd der afdeling C/3 („Technologie van het vervoer en het verkeer") van het directoraat-generaal Vervoer (DG. VII).

Onder de rubriek „aard van de functie" vermeldde de kennisgeving van vacature:

„het leiden van een administratieve eenheid (en) . . . het geven van technisch advies aan de directeur-generaal . . ."

De vereiste kwalificaties waren de volgende:

„volledige universitaire opleiding (graad van ingenieur weg- en waterbouw, werktuigbouwkunde of elektrotechniek) of gelijkwaardige beroepservaring;

kennis van de internationale organisaties en het gemeenschappelijk vervoerbeleid;

grondige kennis van de technische problematiek van het vervoer;

geschiktheid om een belangrijke administratieve eenheid te leiden;

een gedegen voor de functie bruikbare ervaring . . .".

Met de veertien kandidaten voor dit ambt werd een onderhoud gevoerd door de directeur-generaal van het DG VII, de heer Le Goy, de adjunct-directeur-generaal, de heer Wissels, en de directeur van het directoraat C, de heer Dousset. Deze gesprekken hadden ten doel de kandidaten te beoordelen op hun alge-

mene geschiktheid de met de post verbonden functie uit de oefenen en voorts op hun speciale bekwaamheden als ingenieur.

Deze beoordeling is neergelegd in een nota van de heer Le Goy, waaruit blijkt dat zeven kandidaten (waaronder verzoeker) geacht werden enkele voor het ambt vereiste kwalificaties te bezitten en dat de kwalificaties der overige kandidaten (waaronder L.) minder gedegen werden geoordeeld.

Daar geen der hogere ambtenaren van het DG VII zelf ingenieur was, verzocht men een groep van drie ambtenaren van andere diensten der Commissie — wél gekwalificeerde ingenieurs — de sollicitaties in drie categorieën in te delen: die van ingenieurs welke voor aanvaarding in aanmerking kwamen, die van ingenieurs welke niet in aanmerking kwamen, en die van andere kandidaten dan gekwalificeerde ingenieurs, wier sollicitaties uit dien hoofde niet in overweging konden worden genomen. Genoemde groep nam in de eerste categorie drie kandidaten op (waaronder verzoeker), doch tekende daarbij aan dat er sprake was van „een belangrijk verschil tussen het profiel van het hoofd der afdeling C/3 en de in de eerste categorie ingedeelde kandidaten".

Samenvattend werd in de nota van de heer Le Goy opgemerkt dat geen der kandidaten bijzonder gekwalificeerd kon worden geacht, en werd voorgesteld voor het ambt opnieuw een intern vergelijkend onderzoek aan te kondigen en tevens tot een extern vergelijkend onderzoek over te gaan.

In haar bijeenkomst van 20 december 1976 onderzocht de Commissie de dossiers der veertien kandidaten alsmede de nota van de heer Le Goy en besloot zij de heer L. op de vacante post te benoemen, zulks met bevordering tot de rang A 3 per 1 januari 1977.

De benoemde kandidaat, houder van een diploma in de economische en handelswetenschappen van de universiteit van Genua, trad in 1962 in dienst bij het DG VII en bekleedde verschillende posten bij de afdelingen belast met: algemene zaken, de tariefregeling voor het gebruik van de infrastructuur, het zee- en luchtvervoer, en van juli 1973 tot juli 1975 bij de afdeling „Technologie". Bij besluit van 2 december 1974 werd hij per 1 januari 1974 bevorderd naar de rang A 4.

Uit het beoordelingsrapport over het tijdvak juli 1973 tot 30 juni 1975 blijkt dat de opleiding en de capaciteiten van de heer L. ten volle aan zijn taakstelling beantwoordden, dat zijn bekwaamheid, prestaties en gedrag in de dienst boven het gemiddelde lagen, dat hij zich in de hem toebedeelde nieuwe taken ondanks hun uitgesproken technisch karakter binnen zeer korte tijd had weten in te werken en dat hij zijn afdelingshoofd, die dikwijls om gezondheidsredenen afwezig was, tot volle tevredenheid had vervangen.

Verzoeker, de heer Mulcahy, gediplomeerd civiel-ingenieur van de National University of Ireland, trad in 1974 in dienst bij de afdeling C/2 van het DG VII. Na het besluit tot benoeming van de heer L. op de betrokken post diende hij een klacht in overeenkomstig artikel 90, lid 2, van het Statuut. Toen deze klacht gedurende de statutaire termijn van vier maanden onbeantwoord was gebleven, stelde verzoeker op 6 september 1977 het onderhavige beroep in.

De schriftelijke behandeling heeft een normaal verloop gehad.

Het Hof (Eerste Kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

1. nietig te verklaren het door verweerster op of omstreeks 22 december 1976 genomen besluit tot benoeming van de heer L. op de post van hoofd van de afdeling „Technologie van het vervoer en het verkeer" (VII C/3) van het directoraat-generaal Vervoer;
2. te gelasten dat de benoeming op deze post opnieuw in onderzoek zal worden genomen;
3. ten behoeve van verzoeker iedere andere maatregel te gelasten welke het Hof ter fine van schadevergoeding geraden moge voorkomen;
4. verweerster te verwijzen in de kosten van het geding.

Verweerster concludeert dat het den Hove behage:

1. het beroep ongegrond te verklaren;
2. verzoeker in de kosten te verwijzen.

III — Middelen en argumenten van partijen

Verzoeker betoogt in de eerste plaats dat de Commissie de duidelijke bewoordingen van de kennisgeving van vacature COM/643/1976 heeft geschonden en, bijgevolg, artikel 7, lid 1, en artikel 27 van het Statuut. Bovendien zou zij het beginsel „legem patere quam ipse fecisti" hebben geschonden. Daar zij de voor de onderhavige post vereiste kwalificaties nauwkeurig had omschreven, was zij gehouden een persoon te benoemen die deze kwalificaties bezat. De bestreden benoeming beantwoordde niet aan het dienstbelang, daar de bekwaamheden en kwalificaties van de benoemde ambtenaar niet in overeenstemming waren met hetgeen voor de uitoefening van het vacante ambt was vereist. Verweerster heeft gehandeld in strijd met de regel die zij zich zelf had gesteld, namelijk om een ambtenaar te kiezen en te benoemen die over de hoogste professionele kwalificaties beschikte.

Artikel 45 van het Statuut was geschonden en er was misbruik van bevoegdheid begaan, daar er een aanzienlijk verschil bestond tussen de respectieve verdiensten van verzoeker en de benoemde persoon. Het ontbreken van een diploma en kwalificaties van technische aard kon niet op andere wijze deugdelijk worden gecompenseerd. Een bepaalde gewoonte, zelfs een zekere ervaring, kunnen nuttig zijn, maar voldoende zijn zij niet.

De artikelen 3 en 45 van het Statuut waren geschonden, daar de benoemde kandidaat op de dag van de publikatie der kennisgeving van vacature nog geen twee jaren werkelijke diensttijd in zijn rang had. Immers, verantwoordelijkheden van de rang A 4 droeg hij eerst sedert 20 november 1974.

Verweerster antwoordt op dit eerste middel dat de heer L. geacht mocht worden de voor het ambt vereiste kwalificaties te bezitten.

In de eerste plaats beschikt hij over een gelijkwaardige beroepservaring. Overeenkomstig de door het Hof ontwikkelde beginselen in de gevoegde zaken 18 en 19/64 (Alvino, Jurispr. 1965, blz. 837) en in de zaak 44/71 (Marcato, Jurispr. 1972, blz. 427) werd de ervaring van de heer L. geacht te voldoen aan de kenmerken van het bewuste ambt dat normaliter door een gekwalificeerd ingenieur moest worden uitgeoefend. Juist deze kenmerken van het ambt vormen het beslissende criterium. Het is een ambt van afdelingshoofd en niet van ingenieur. Daarom was het niet nodig om nog na te gaan of de heer L. een praktische ervaring bezat op het gehele gebied van engineering ofwel voldoende geschikt was voor zuivere ingenieursfuncties. Gedurende twee jaar heeft de heer L. bewezen dat hij de capaciteiten bezit om, tot volle tevredenheid van zijn directeur, vragen van bij uitstek technische aard te behandelen.

De overige in de kennisgeving van vacature verlangde bekwaamheden bezit de

heer L. zeker (in het bijzonder de geschiktheid een administratieve eenheid te leiden).

Het dienstbelang eiste dat de post zou worden bezet door iemand die technisch voldoende competent is zich met deze vragen bezig te houden, doch verlangde evenzeer administratieve bevoegdheid en praktische ervaring waar het de specifieke aspecten betreft van de met de post verbonden taken. Technische kennis was derhalve slechts één der voorwaarden voor benoeming op de post.

Ook de bewering dat de benoemde kandidaat niet de hoogste graad van bekwaamheid bezit, kan niet worden aanvaard.

De Commissie blijft bij haar mening, dat zij weliswaar behoorde acht te slaan op het oordeel van de groep gekwalificeerde ambtenaren-ingenieurs gelijk dit was neergelegd in de nota van de heer Le Goy (die verzoeker en niet de heer L. voor het ambt geschikt achtte), doch daaraan niet gebonden was. Bedoelde groep heeft de kwalificaties der kandidaten slechts vanuit een formeel oogpunt onderzocht. Zij was niet gekwalificeerd om uitspraak te doen over de vraag van de „gelijkwaardige beroepservaring", welke slechts kon worden beoordeeld met het oog op de eisen van de dienst, waarvan die groep slechts weinig wist.

De nota van de heer Le Goy bevatte geen nauwkeurige conclusies en richtte zich niet met behoorlijk gemotiveerde aanbevelingen tot de Commissie. Deze nota behelsde derhalve alleen het resultaat van een onderzoek dat voor de benoeming mede in overweging kon worden genomen. De heer Le Goy en voornoemde groep van ambtenaren kunnen niet gelijkgesteld worden met een jury. De Commissie zelf was overgegaan tot een uitputtend onderzoek van de respectieve verdiensten der kandidaten. Haar besluit komt derhalve niet in strijd met de beginselen neergelegd in 's Hofs arresten in de zaken 62/65 (Serio, Jurispr. 1966, blz. 807) en 21/68 (Huybrechts, Jurispr. 1969, blz. 85).

Bovendien liet de nota van de heer Le Goy twijfel bestaan over verzoekers huidige geschiktheid voor een administratieve functie, terwijl verzoeker zijn verdiensten noodzakelijkerwijs hoger aansloeg dan die van de heer L.

De bevordering van de heer L. naar rang A 4 met terugwerkende kracht tot 1 januari van het lopende jaar geschiedde conform de gevolgde praktijk waar het de bevordering binnen een bepaalde loopbaan betreft. Deze praktijk, die uit budgettaire overwegingen valt te verklaren, is niet in strijd met artikel 3 van het Statuut daar de bevorderde ambtenaar zich te allen tijde gedurende de desbetreffende periode belast ziet met dezelfde taken welke aan de loopbaan zijn verbonden. De heer L. had derhalve op 1 januari 1976 de minimum diensttijd van twee jaar in de rang A 4 doorlopen en daarmede op 20 december 1976, toen de Commissie haar besluit nam, voldaan aan de voorwaarden voor een bevordering naar de rang A 3.

Bij repliek komt *verzoeker* terug op de feiten en merkt op dat de duur van de beroepservaring van de heer L. die deze als gelijkwaardig had opgegeven met de kennis verworven gedurende een universitaire opleiding welke met behalen van een ingenieursdiploma werd afgesloten, zich uitstrekt van 1 juli 1973 tot 1 april 1975, terwijl voor het verkrijgen van zodanig diploma minstens vier jaren nodig zijn. Bovendien heeft de heer L. bij zijn schriftelijke sollicitatie stukken gevoegd welke in strijd zijn met de aan het hoofd van bladzijde 1 van het formulier aangegeven richtlijn waarmede op deze bepaling inbreuk werd gemaakt.

Ten aanzien van het eerste middel wijst verzoeker er op dat voor het te nemen besluit op elk der groepen kwalificaties acht moest worden geslagen en dat geen kandidaat mocht worden benoemd die niet elk der genoemde kwalificaties bezat daar zij immers alle werden

„geëist". De praktische ervaring van de heer L. op ingenieursgebied — een periode van 21 maanden bij de afdeling C/3 — kan niet gelijkgesteld worden met het ingenieursdiploma. Bedoelde periode is te kort om een ernstig te nemen beroepservaring op te doen. De bewering dat de heer L. in staat zou zijn geweest de directeur-generaal raad te geven inzake technische aspecten, moet dan ook ernstig worden betwijfeld.

De hierboven genoemde zaken Alvino en Marcato zijn voor het onderhavige geval zonder belang. In tegenstelling tot de verzoekers in die zaken beschikt de heer L. niet over een praktische ervaring waarvan de duur overeenkomt met die van een normale universitaire opleiding, en heeft hij geen werkzaamheden uitgeoefend welke vergeleken kunnen worden met die van iemand die een universitaire opleiding tot ingenieur heeft gevolgd.

Uit de zaken 15/63 (Lasalle, Jurispr. 1964, blz. 57) en 188/73 (Grassi, Jurispr. 1974, blz. 1109) blijkt dat aan de in een kennisgeving van vacature gestelde eisen overeenkomstig hun duidelijke en gebruikelijke betekenis moet worden voldaan. De onderhavige kennisgeving nu vermeldt, in tegenstelling tot talrijke andere kennisgevingen, uitdrukkelijk de kwalificaties van ingenieur.

Met betrekking tot het tweede middel merkt verzoeker op dat de Commissie niet tot een werkelijk vergelijkend onderzoek op basis van gelijksoortige bronnen is overgegaan.

De nota van de heer Le Goy spreekt zich niet uit over de heer L. maar wél over verschillende andere kandidaten. Waar verweerster niet over alle nodige gegevens beschikte, had zij de zaak moeten terugwijzen naar de heer Le Goy en inmiddels iedere benoeming moeten aanhouden (zaak 27/63, Raponi, Jurispr. 1964, blz. 263; zaak 97/63, de Pascale, Jurispr. 1964, blz. 1061; zie ook de bovengenoemde zaak Serio welke, anders dan verweerster meent, voor de stelling van verzoeker pleit: daar de naam van de heer L. in de nota Le Goy niet voorkwam, ging het in casu niet om het niet inachtnemen van de juiste volgorde der verschillende geschikte kandidaten, maar om de benoeming van een kandidaat die niet op de lijst van geschikte kandidaten voorkwam).

Verzoeker vraagt het Hof verweerster te gelasten alle door de heer Le Goy inzake de benoeming van de heer L. opgestelde nota's over te leggen, daar deze nota's, hoewel van latere datum dan de benoeming, doen uitkomen welk standpunt de heer Le Goy zou hebben ingenomen indien verweerster hem ten aanzien van alle kandidaten zou hebben geraadpleegd.

Verweerster antwoordt dat de heer L. op het onderhavige gebied een beroepservaring van 21 jaar bezit: van 1956 tot 1962 was hij werkzaam bij een transportonderneming en, sedert zijn indiensttreding bij de Commissie, in de sector vervoer als A-ambtenaar. De bij zijn schriftelijke sollicitatie gevoegde stukken, als „aanvullende gegevens" aangeduid, betroffen de „aard der werkzaamheden" welke hij op zijn laatste posten had uitgeoefend. De heer L. had deze inlichtingen even goed kunnen opnemen onder de rubriek „aard der werkzaamheden" op bladzijde 3 van zijn sollicitatie.

Wat het eerste middel betreft zouden, volgens verzoekers redenering, behalve de behoorlijke gekwalificeerde ingenieurs slechts die kandidaten voor het litigieuze ambt in aanmerking hebben kunnen komen, die ingenieurswerkzaamheden hebben uitgeoefend maar het vereiste diploma niet konden of niet wilden behalen.

In casu gaat het om de vraag of de Commissie mocht oordelen dat de heer L. op grond van zijn praktische ervaring gekwalificeerd was niet alleen om de taken van het hierboven omschreven type naar behoren te vervullen, maar bovendien om daarbij blijk te geven van de competentie welke men van een gekwali-

ficeerde ingenieur mag verwachten. Op dit punt wordt aan de ambtelijke eisen beter voldaan door iemand die over de ervaring van de heer L. beschikt dan door een kandidaat die tal van jaren aan de tekentafel heeft gewerkt zonder het ook maar tot de minste kwalificatie te brengen.

De eerder geciteerde zaak Grassi is in casu niet beslissend. De zaak Alvino leert voor het onderhavige geval dat de Commissie terecht de vereiste beroepservaring mocht aannemen bij een ambtenaar die op het betrokken gebied meer dan veertien jaar ervaring bezat, die zich van 1 juli 1973 tot 30 juni 1975 had gekweten van de taken verbonden aan een post waarvoor technische kennis op het niveau van een ingenieursdiploma werd verlangd, en die bedoelde taken tot volle tevredenheid had vervuld.

Wat het tweede middel aangaat: de nota Le Goy laat de heer L. niet onvermeld; zijn naam kwam voor onder de kandidaten wier kwalificaties minder gedegen werden geacht.

Ten aanzien van het bewijsaanbod wordt opgemerkt dat geen enkel na de benoeming van de heer L. opgesteld stuk in beschouwing kan worden genomen. Bovendien is het van weinig belang wat de heer Le Goy zou hebben gezegd, zo hij later door verweerster was geraadpleegd; immers het gaat slechts om de vraag of de Commissie gerechtigd was haar besluit te nemen op basis van de nota van de heer Le Goy. Het is duidelijk dat laatstgenoemde en de groep ambtenaren van het DG VII met alle kandidaten een gesprek hebben gevoerd en dat in de nota Le Goy aan ieder van hen aandacht is geschonken. De latere nota's van de heer Le Goy waren van vertrouwelijke aard en slechts tot één lid van de Commissie gericht die tot overlegging daarvan alleen in geval van gebiedende noodzaak mag worden uitgenodigd.

Overwegende dat verzoeker, ten deze vertegenwoordigd door W. Young, advocaat te Dublin, en de Commissie, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur T. Townsend, als gemachtigde, ter terechtzitting van 23 februari 1978 in hun pleidooien zijn gehoord;

dat de advocaat-generaal ter terechtzitting van 16 maart 1978 conclusie heeft genomen;

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat het onderhavige beroep, ingesteld op 6 september 1977, primair strekt tot nietigverklaring van het op 20 december 1976 door de Commissie genomen besluit houdende benoeming van de heer L. tot hoofd van de afdeling „Technologie van het vervoer en het verkeer" (DG VII), en subsidiair tot het gelasten „ten behoeve van verzoeker van iedere andere maatregel welke het Hof ter fine van schadevergoeding geraden moge voorkomen";

2 dat voor deze post op 4 oktober 1976 kennisgeving van vacature COM/643/1976 is verschenen, waarin onder de rubriek „aard van de functie" werd vermeld: „het leiden van een administratieve eenheid (en) ... het geven van technisch advies aan de directeur-generaal ...";

3 dat de vereiste kwalificaties de volgende waren: „volledige universitaire opleiding (graad van ingenieur weg- en waterbouw, werktuigkunde of elektrotechniek) of gelijkwaardige beroepservaring; kennis van de internationale organisaties en het gemeenschappelijk vervoerbeleid; grondige kennis van de technische problematiek van het vervoer; geschiktheid om een belangrijke administratieve eenheid te leiden; een gedegen voor de functie bruikbare ervaring . . .";

4 dat de veertien personen die naar dit ambt hebben gesolliciteerd, zijn ondervraagd door de directeur-generaal van het DG VII, de adjunct-directeur-generaal en de directeur van het directoraat C ter beoordeling zowel van hun algemene geschiktheid om de met de post verbonden functie te vervullen, als van hun gespecialiseerde kennis als ingenieur;

5 dat, waar geen der drie ambtenaren die bedoelde gesprekken hebben gevoerd, zelf ingenieur was, aan een groep van drie tot andere diensten behorende ingenieurs werd verzocht de sollicitaties in te delen in drie categorieën: die van ingenieurs welke voor aanvaarding in aanmerking kwamen, die van ingenieurs welke niet voor aanvaarding in aanmerking kwamen en die van andere kandidaten dan gekwalificeerde ingenieurs, wier sollicitaties uit dien hoofde niet in overweging konden worden genomen;

6 dat deze groep in de eerste categorie drie kandidaten opnam (waaronder verzoeker), doch daarbij aantekende dat er sprake was van „een belangrijk verschil tussen het profiel van het hoofd der afdeling C/3 en de in de eerste categorie ingedeelde kandidaten";

7 dat blijkens een nota van de directeur-generaal van 6 december 1976 zeven kandidaten (waaronder verzoeker) een aantal voor het ambt vereiste kwalificaties bezaten en de overige kandidaten (waaronder de heer L.) geacht werden over minder gedegen kwalificaties te beschikken;

8 dat volgens deze nota van de directeur-generaal geen der kandidaten als bijzonder gekwalificeerd kon worden beschouwd en werd voorgesteld de kennisgeving van vacature opnieuw te publiceren en tot een intern en, zo nodig, tot een extern vergelijkend onderzoek over te gaan;

9 dat de Commissie tijdens haar vergadering van 20 december 1976, na onderzoek van de dossiers der veertien kandidaten en van de nota van de direc-

teur-generaal, besloot de heer L. op de vacante post te benoemen met bevordering tot de rang A 3 per 1 januari 1977;

10 Overwegende dat de benoemde kandidaat, houder van een diploma in de economische en handelswetenschappen van de universiteit te Genua, in 1962 bij het DG VII in dienst is getreden, waar hij verschillende posten heeft bekleed bij de afdelingen belast met algemene zaken, de tariefregeling voor het gebruik van de infrastructuur, het zee- en luchtvervoer en, van juli 1973 tot juli 1975, bij de afdeling „Technologie";

11 dat uit het beoordelingsrapport over het tijdvak 1 juli 1973 tot 30 juni 1975 blijkt dat de opleiding en de capaciteiten van de heer L. aan zijn taakstelling beantwoordden, dat zijn bekwaamheid, prestaties en gedrag in de dienst boven het gemiddelde lagen, dat hij zich in de hem toebedeelde nieuwe taken ondanks hun uitgesproken technisch karakter binnen zeer korte tijd had weten in te werken en dat hij zijn afdelingshoofd, die dikwijls om gezondheidsredenen afwezig was, tot volle tevredenheid had vervangen;

12 dat verzoeker, ambtenaar bij de afdeling C/2 van het DG VII en in het bezit van het diploma civiel-ingenieur van de National University of Ireland, na de benoeming van de heer L. op 10 februari 1977 een klacht heeft ingediend overeenkomstig artikel 90, lid 2, van het Statuut;

13 dat de Commissie heeft nagelaten deze klacht te beantwoorden, hetgeen met ingang van 10 juni 1977 resulteerde in een stilzwijgend besluit tot afwijzing;

14 Overwegende dat verzoeker tot staving van zijn beroep aanvoert dat de Commissie de duidelijke bewoordingen van de litigieuze kennisgeving van vacature heeft geschonden en daarmede tevens artikel 7, lid 1, en artikel 27 van het Statuut, alsmede het beginsel „legem patere quam ipse fecisti";

15 dat verweerster, nu zij de voor de onderhavige post vereiste kwalificaties nauwkeurig had omschreven, gehouden was een persoon te benoemen die deze kwalificaties bezit;

16 Overwegende dat de Commissie heeft geoordeeld dat de gekozen kandidaat een beroepservaring bezit welke gelijkwaardig is met de kwalificatie welke een met een ingenieursdiploma afgesloten universitaire studie verschaft;

17 dat de in casu op te lossen vraag derhalve erop neerkomt hoe een „gelijkwaardige beroepservaring" kan worden vastgesteld;

18 dat, ofschoon op het eerste gezicht wellicht bezwaarlijk valt in te zien hoe iemand die nimmer het vak van ingenieur heeft uitgeoefend, geacht kan worden een beroepservaring te bezitten die gelijkwaardig is met de kennis op universitair niveau van een gediplomeerd ingenieur (civiel, werktuigbouwkundig of elektrotechnisch), niettemin zij opgemerkt dat de te bezetten post niet een specifieke ingenieurspost was, maar die van afdelingshoofd op een niveau waarop vragen van technische aard werden behandeld;

19 Overwegende dat de heer L., na een aantal jaren bij een belangrijke vervoeronderneming functies te hebben uitgeoefend, in 1962 in dienst is gekomen bij de Commissie, waar hij in verschillende — ook bij uitstek technische — sectoren van het vervoerbeleid werkzaamheden heeft verricht;

20 dat hij, gedurende een periode van twee jaren (juli 1973 tot juni 1975) bij de afdeling „Technologie van het vervoer en het verkeer", heeft bewezen in staat te zijn om, tot volle tevredenheid van zijn directeur, de functies uit te oefenen verbonden aan een post waarvoor technische kennis op het niveau van een ingenieursdiploma was vereist, en dat hij zijn afdelingshoofd herhaaldelijk heeft vervangen;

21 dat verweerster derhalve terecht de beroepservaring van de heer L. voor de betrokken post gelijkwaardig heeft geoordeeld met de kennis verbonden aan het bezit van een ingenieursdiploma;

22 dat het eerste middel derhalve niet kan slagen;

23 Overwegende dat verzoeker voorts betoogt dat artikel 45 van het Statuut zou zijn geschonden en dat misbruik van bevoegdheid zou zijn begaan daar er een aanzienlijk verschil zou bestaan tussen de respectieve verdiensten van verzoeker en de benoemde persoon;

24 Overwegende dat het onderzoek van de respectieve verdiensten der voor bevordering in aanmerking komende ambtenaren, welke werkwijze in artikel 45 is voorzien ten einde de kandidaten te kunnen schiften, ter vergadering van de Commissie op 20 december 1976, na afloop van het onderzoek door

de ambtenaren-ingenieurs, op regelmatige wijze is verricht op basis van de dossiers der kandidaten en van de nota van de directeur-generaal;

25 dat het middel derhalve ongegrond is;

26 Overwegende dat verzoeker in de derde plaats beweert dat de benoemde kandidaat ten tijde van de publikatie van de kennisgeving van vacature nog geen twee jaren werkelijke diensttijd in zijn rang had;

27 dat hij eerst met ingang van 20 november 1974 verantwoordelijkheden van de rang A 4 zou hebben gekregen, en dat bijgevolg artikel 3 en artikel 45, lid 2, van het Statuut zouden zijn geschonden;

28 Overwegende echter dat de heer L. op de dag van zijn bevordering, 20 december 1976, waarop het naar artikel 45, lid 2, uitsluitend aankomt, wel degelijk twee jaren diensttijd in de rang A 4 had;

29 dat het derde middel evenmin kan slagen;

30 Overwegende dat waar de subsidiaire vordering op dezelfde middelen steunt als de primaire vordering, uit het bovenoverwogene volgt dat beide ongegrond zijn en moeten worden verworpen;

Ten aanzien van de kosten

31 Overwegende dat ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten moet worden verwezen;

32 dat echter ingevolge artikel 70 van bedoeld Reglement de kosten, door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste blijven;

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer)

rechtdoende:

1. Verwerpt het beroep;

2. Verstaat dat elk der partijen haar eigen kosten zal hebben te dragen.

Bosco Mertens de Wilmars O'Keeffe

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op één juni negentienhonderdachtenzeventig.

De griffier
A. Van Houtte

De president van de Eerste Kamer
G. Bosco

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL H. MAYRAS VAN 16 MAART 1978 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

I — Inleiding

Het onderhavige geding betreft de benoeming — bij wege van bevordering — van het hoofd der Afdeling C/3 „Technologie van het vervoer en van het verkeer" van het directoraat-generaal Vervoer, waartoe de Commissie zelf, als het tot aanstelling bevoegde gezag, heeft besloten.

Wellicht is het dienstig hier in het kort aan te duiden hoe het directoraat-generaal Vervoer (hierna te noemen „het DG VII") is ingericht. Het omvat drie directies:

Het eerste heeft tot taak de ontwikkeling van het in de artikelen 74 en volgende van het EEG-Verdrag bedoelde gemeenschappelijk vervoerbeleid en zijn coördinatie met de andere vormen van gemeenschappelijk beleid.

Het tweede is belast met de ordening van de markt voor vervoer te land, ter zee en door de lucht.

De bevoegdheden van het derde directoraat ten slotte strekken zich uit tot al hetgeen de financiële regelingen voor het vervoer betreft, tot zijn infrastructuur en het geheel der met zijn ordening samenhangende technische vraagstukken.

1 — Vertaald uit het Frans.